

مسوده یادداشت نهمین مجلس مشورتی محو خشونت علیه زنان در افغانستان
مهماندار: صندوق انکشافی ملل متحد برای زنان
مورخ: چهارشنبه اول سپتمبر 2004

1. مقدمه:

خشونت علیه زنان یک مسئله نیست که زنان با آن در 23 سال جنگ با آن روبرو بوده، بلکه این مسئله در افغانستان پیشینه تاریخی دارد. از همین جهت، صندوق انکشافی ملل متحد برای زنان این ابتکار را بدست گرفته تا اشخاص را از ارگانهای مختلف حکومتی و جامعه مدنی دعوت و روی عوامل و اسباب خشونت علیه زنان بحث نمایند، راه های حل را برای مشکل دریافت نموده تا خشونت علیه زنان در افغانستان خاتمه یابد. در جلسات قبلی تحقیق در مورد خشونت علیه زنان و همچنان عده از مشکلات که زنان به آنها در نظام عدلی روبرو اند توسط سازمان های مختلف مورد بحث قرار گرفته و راه های حل برای آنها پیشنهاد شده است. از همین جهت به منظور ادامه بحث روی سایر بخشهای که در آنها زنان با خشونت مواجه اند نهمین جلسه تحت ریاست ناجیه زیوری از صندوق انکشافی ملل متحد برای زنان دایر شد. در دستور کار جلسه چهار موضوع شامل بود: ارایه معلومات توسط دفتر مدیکا موندیال در باره صحت روانی و خشونت علیه زنان، ادامه بحث در مورد خشونت علیه زنان و صحت، گزارش کمیته کاری تعلیم و تربیه و خشونت، بحث در تاسیس کمیته کاری عدالت و خشونت علیه زنان.

1. صحت و خشونت علیه زنان:

موضوعات:

استفاده سوء از مریض:

بعضی از شرکت کننده گان اظهار داشتند که شایعه وجود دارد اینکه کارمندان و حتی داکتران شفاخانه علی آباد از زنان مریض استفاده سوء نموده و مایه نگرانی آنها میشوند. این شایعه توسط معاون وزارت امور زنان رد شد چون ایشان گفتند که تیم برای نظارت وضعیت زنان مریض در شفاخانه فرستاده شد و زنان در آنجا بالاتر از سن 50 سال بوده و در وضعیت بد صحتی قرار داشتند. این به این معنی است که آنها در چنان حالت بد قرار داشتند که توسط کسی استفاده سوء شده نمی توانست.

امراض روانی در نتیجه ازدواج در سن طفولیت:

بعضی زنان دارای سنین خیلی پائین در عقد نکاح مرد خیلی پیر و مریض در آورده میشوند که این موضوع مشکلات بزرگ را برای زنان خلق میکند زیرا آنها مجبور هستند از یک طرف شوهر پیر خود را نگهداری نمایند و از طرف دیگر اطفال که امراض پدر خود را به ارث برده اند مواضبت نمایند. در جلسه مورد ذکر شد که یک دختر 13 ساله در عقد نکاح پیر مرد 50 ساله که مبتلا به مرض قلبی بود در آورده شد. دختر صاحب دو طفل شد که هر دو مصاب به مرض قلبی اند. برای یک دختر نو جوان خیلی مشکل است که از سه شخص مریض مراقبت نماید. اینکار میتواند سبب مریض شدن دختر شده و بلاخره او را به مرض روانی دچار نماید.

معالجه بیفایده زنان که در معرض خشونت فامیلی قرار دارند:

موارد وجود دارد که علت مبتلا شدن بعضی از زنان به امراض روانی خشونت بوده که در فامیل علیه شان صورت گرفته است. تداوی چنین مریضان بیفایده است. و دلیل آن هم اینست که اگر چنین اشخاص تداوی شده و به خانه های شان فرستاده شوند، در آنجا دوباره در معرض خشونت قرار گرفته که این مسله دوباره منتج به وضعیت بد تر روانی آنها خواهد شد.

کمبود جای برای بیماران:

بیماران روانی نیاز به مراقبت خوب و فضای باز برای بهبود یافتند دارند. بدبختانه در شفاخانه مرستون افغانستان چنین حالت وجود ندارد. یک اطاق برای 13 بیمار روانی تخصیص شده است. اینها شامل بیماران معتاد، اشخاص با مشکلات فامیلی و آنهایکه مشکلات مالی دارند است. هرکدام این بیماران نیاز به تداوی مختلف دارند و تنها راه حل این موضوع از طریق تعیین کتگوری مرض آنها و قراردادن آنها در اطاق های مختلف برای تداوی متفاوت میباشد.

تداوی تنها توسط دوا:
اشخاص که مبتلا به امراض روانی اند بر علاوه استفاده از دوا برای تداوی آنها طرق دیگر نیز وجود دارد که آنها را سرگرم ساخته تا بهبود یابند. مشکل اصلی اینست که در شفاخانه های روانی افغانستان، داکتران کدام طریق دیگر را برای تداوی بیماران استعمال نمی کنند و بنا برین این یک تداوی دراز مدت خواهد بود.

امراض روانی در نتیجه اقتصاد پائین:
بعضی زنان اند که در شفاخانه های روانی تحت درمان قرار گرفته اند در حالیکه آنها هدف کدام خشونت فامیلی یا ضربه روحی نبوده اند و تنها آنها بر اثر وضعیت پائین اقتصادی در فامیل مریض شده اند. آنها به فکر این هستند که چطور اطفال خود را تغذیه نمایند و در راه نفقه اولاد خود مشکلات را می بینند و یا آنها بیوه های اند که قادر نیستند برای اولاد خود غذا تهیه نمایند. چنین افکار سبب بوجود آمدن فشار بالای مغزهای شان شده و بلاخره سبب مرض روانی آنها میشود. تداوی که برای کسی که قربانی خشونت فامیلی شده اند و آنها را که دچار مشکلات اقتصادی اند تداوی بیفایده خواهد بود زیرا وقتیکه آنها بعد از تداوی به فامیل شان می پیوندند دوباره به مرض دچار میشوند.

حق اولیت قرار دادن نامناسب وزارت صحت عامه:
شرکت کننده گان نارضایتی شان را از اولیت دادن نامناسب فعالیت های وزارت صحت عامه را در باره موضوعات مشخص ابراز داشتند. چنین نظریه وجود داشت که وزارت صحت عامه مشکلات در ارتباط به صحت روانی زنان را در اولیت دوم قرار داده است. وزارت صحت عامه به زنان بیمار که از مشکلات روانی رنج میبرند هیچ توجه ننموده است. در صورت که ارگانه های دولتی علاقمندی کمک به چنین زنان را نداشته باشند پس آنها چطور امید به بهتر شدن وضعیت و محل زیست شان که شفاخانه برای آنها محسوب میشود داشته باشند.

کمبود تعداد داکتران در شفاخانه علی آباد:
یک از مهمترین موضوع دیگر کمبود داکتران در شفاخانه علی آباد است و دلیل آن هم اینست که شفاخانه دور است و داکتران مایل نیستند به آن بپیوندند. دلیل دیگر آن اینست که بعضی داکتران به هیچ وجه مایل نیستند با بیماران روانی سروکار داشته باشند. عدم مایل بودن داکتران در پیوستن به شفاخانه علی آباد ممکن است سبب بوجود نیامدن کدام بهبود وضعیت صحتی زنان که مبتلا به امراض روانی اند و خواهش مند اند از کسانی که آنها را میتوانند تداوی نمایند کمک بدست بیاورند باشد.

راه های حل:

نظارت برای پیدا کردن راه های حل:
نظارت همه جانبه برای بررسی وضعیت زنان در شفاخانه ها باید انجام شود. و با استفاده از این نظارت مشکلات باید شناسائی شده و سپس اقدامات توسط ارگانه های زیربیط روی دست گرفته شود تا راه های حل را بیابند و به مشکلات که زنان در شفاخانه ها با آن دچار اند خاتمه دهند.

برای تعقیب مسائل باید کمیسیون تشکیل شود:
یک کمیسیون مرکب از صندوق انکشافی ملل متحد برای زنان، کمشنری عالی ملل متحد برای پناهنده گان، دفتر مدیکا موندیال، وزارت امور زنان و وزارت صحت عامه باید تشکیل شود. وظیفه این کمیسیون دریافتن وضعیت زنان در پناهگاه ها و شفاخانه ها بوده و سپس باید این مسائل را تعقیب نموده و راه های حل آنها را پیدا نمایند.

تربیه زنان خشونت دیده برای بدست آوردن درآمد:
بیماران باید در بدست آوردن درآمد و آموختن دیگر مهارت ها تربیه شوند تا این کار آنها را از فکر کردن و تحت فشار قرار دادن مغز شان آزاد کند. موسسه شهدا 32 زن را که دچار خشونت فامیلی شده بودند تربیه نموده است. زنان متذکره وضع صحتی شان بهتر شده و در کارهای خود مصروف بوده و حالا مستقل اند.

تخصیص بودجه در پروگرام ملی جندر: موسسات باید در پروگرام ملی جندر غور نموده که اگر کدام بودجه برای زنان اختصاص داده شده باشد. در آنصورت آنها قادر خواهند بود تا شفاخانه های را برای اشخاص که مبتلا به امراض روانی اند تاسیس نمایند تا وضعیت آنها بهتر شده و زندگی راحت تری داشته باشند.

حمایت مدیکا موندیال به پناهگاههای بیماران روانی: شرکت کننده گان از مدیکا موندیال خواهش کردند تا پناهگاههای را برای زنان مبتلا به امراض روانی که دچار خشونت فامیلی هستند تاسیس نماید و مهارت های مختلف را برای شان بیاموزانند تا آنها صحت خود را باز یابند و در آنجا در امن از بیماری روانی که از آن رنج میبردند زندگی نمایند.

موسسات که کار کنند و بودجه برای زنان مبتلا به امراض روانی تخصیص دهند: کمپسیون مستقل حقوق بشر، لوی حارنوالی، وزارت صحت عامه و جامعه های کمک کننده باید با هم همکاری نموده و مقدار بودجه را برای بهتر شدن وضعیت زنان مبتلا به بیماری روانی و کمک اقتصادی به زنان که از بیماری روانی بخاطر اقتصاد فامیلی رنج میبرند اختصاص دهند.

کارهایی که در شفاخانه روانی اجرا شده است: دو سال ترپینگ به کارگران شفاخانه داده شده است. زنان دچار مشکلات روانی که در زندان و پناهگاه بوده اند کمک شده اند ولی کدام کمک مستقیم به مرستون تهیه نشده است.

2. تاسیس کمیته فرعی نظام عدلی و خشونت علیه زنان: کمیته فرعی نظام عدلی و خشونت علیه زنان تشکیل شد و گزارش آن در جلسه بعدی تقدیم خواهد شد.

3. مجلس بعدی:

چهارشنبه سوم اکتوبر 2004 ، از ساعت 1:30 – 4:00 بعد از ظهر در اتاق کنفرانس UNDP

4. اجندا پیشنهاد شده:

- گزارش کمیته فرعی خشونت علیه زنان و تعلیم و تربیه.
- گزارش کمیته فرعی خشونت علیه زنان و تحقیق.
- گزارش کمیته فرعی خشونت علیه زنان و نظام عدلی.
- ادامه مباحثه خشونت علیه زنان و صحت.
- خدمات حفاظتی اجتماعی برای زنان.
- موضوعات دیگر.

ختم جلسه : 4:00 بعد از ظهر

